

3. Zarzut trzeci dotyczący błędnej oceny oferty przedsiębiorstwa, któremu udzielono zamówienia.

W tym miejscu skarżąca podnosi, że ocena oferty przedsiębiorstwa, któremu udzielone zostało zamówienie, nie odpowiadała obowiązkowi uzasadnienia oraz opiera się na niewłaściwie ustalonym stanie faktycznym jak również oczywistym błędzie w ocenie i nadużycia uprawnień dyskrecyjnych.

4. Zarzut drugi dotyczący błędnej oceny oferty skarżącej

Skarżąca zarzuca ponadto, że informacje Komisji dotyczące oferty skarżącej nie odpowiadały obowiązkowi uzasadnienia oraz że Komisja przy ocenie oferty skarżącej dopuściła się oczywistych błędów w ocenie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, EURATOM) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s.1)

⁽²⁾ Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) nr 1268/2012 z dnia 29 października 2012 r. w sprawie zasad stosowania rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii (Dz.U. L 362, s.1)

Skarga wniesiona w dniu 3 października 2014 r. – Marine Harvest przeciwko Komisji

(Sprawa T-704/14)

(2014/C 409/82)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Marine Harvest ASA (Bergen, Norwegia) (przedstawiciel: R. Subiotto, QC)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 23 lipca 2014 r. w sprawie COMP/M.7184 – Marine Harvest/Morpol (art. 14 ust. 2);
- tytułem żądania ewentualnego – uchylenie grzywien nałożonych na Marine Harvest na podstawie tej decyzji;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego – znaczne obniżenie grzywien nałożonych na Marine Harvest na podstawie tej decyzji;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami i wydatkami poniesionymi przez Marine Harvest w związku z niniejszą sprawą oraz podjęcie wszelkich innych środków, które Sąd uzna za stosowne.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że decyzja jest wadliwa pod względem prawnym i faktycznym, ponieważ Komisja stwierdziła w niej, że Marine Harvest powinna zgłosić nabycie w grudniu 2012 r. 48,5 % akcji Morpol (zwane dalej „nabyciem w grudniu 2012 r.”) zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 139/2004 i wstrzymać się od nabycia 48,5 % akcji Morpol przed uzyskaniem zezwolenia na tę część ogólnej transakcji, odrzucając w ten sposób jednolity charakter – oraz możliwość stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004 do – nabycia w grudniu 2012 r. i późniejszej oferty publicznej wynikającej z nabycia w grudniu 2012 r. zgodnie z norweskimi przepisami dotyczącymi publicznych ofert przejęcia, zważywszy, że Marine Harvest zawsze miała zamiar szybkiego ogłoszenia publicznej oferty nabycia pełnej kontroli nad Morpol.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja jest wadliwa pod względem prawnym i faktycznym, ponieważ Komisja stwierdziła w niej, że Marine Harvest dopuściła się zaniedbania, gdyż nie zgłosiła nabycia w grudniu 2012 r. i nie wstrzymała się od nabycia 48,5 % akcji Morpol przed uzyskaniem zezwolenia na tę część ogólnej transakcji, pomijając w ten sposób okoliczność, że Marine Harvest nie mogła rozsądnie przewidzieć, ani obiektywnie, ani subiektywnie, że nabycie w grudniu 2012 r. i późniejsza oferta publiczna nie będą objęte zakresem stosowania art. 7 ust. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004.

3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że decyzja narusza zasadę, zgodnie z którą nikt nie może zostać ukarany dwa razy za to samo naruszenie, gdyż Komisja nakłada w niej grzywnę na Marine Harvest (i) za to, że nie zgłosiła ona nabycia w grudniu 2012 r. przed (ii) implementowaniem go poprzez nabycie 48,5 % akcji Morpol.
4. Zarzut czwarty, podniesiony pomocniczo, dotyczący tego, że decyzja nakładająca grzywnę na Marine Harvest narusza zasadę pewności prawa, zasadę „nullum crimen, nulla poena sine lege” oraz zasadę równego traktowania ze względu na nowy charakter kwestii prawnych i faktycznych w tej sprawie oraz na niedawne rozstrzygnięcie podobnej sprawy przez Komisję, w której Komisja (i) nie wszczęła dochodzenia, (ii) nie przedstawiła ostatecznego i wiążącego wniosku co do zakresu stosowania art. 7 ust. 1 i ust. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 139/2004, ani (iii) nie nałożyła grzywny.
5. Zarzut piąty, podniesiony w dalszej kolejności pomocniczo, dotyczący tego, że decyzja zawiera oczywiste błędy w zakresie ustaleń prawnych i faktycznych oraz brakuje jej uzasadnienia, co się tyczy ustalenia wysokości grzywien w tej sprawie, ponieważ decyzja (i) nie zawiera wyjaśnienia co do sposobu obliczenia grzywien, (ii) podkreśla wagę zarzucanych naruszeń, odwołując się do czynników, które nie stanowią poparcia w tym względzie, (iii) zalicza do czasu trwania naruszenia okresy, które Komisja wykluczyła w innych sprawach, opierając się na błędnym założeniu, iż Marine Harvest nie była wystarczająco pomocna w okresie poprzedzającym zgłoszenie, (iv) ustala grzywny na poziomie, który jest nieproporcjonalny do czasu trwania i wagi zarzucanego naruszenia oraz celów, jakie mają zostać osiągnięte, oraz (v) pomija okoliczności łagodzące, w tym przejrzystość i współpracę w toku postępowania w sprawie kontroli koncentracji, brak znaczących precedensów oraz usprawiedliwiony błąd polegający na popełnieniu zarzucanego naruszenia.

**Skarga wniesiona w dniu 2 października 2014 r. – Grundig Multimedia przeciwko OHIM
(DetergentOptimiser)**

(Sprawa T-707/14)

(2014/C 409/83)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Grundig Multimedia AG (Stansstad, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci S. Walter i M. Neuner)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 9 lipca 2014 r. w sprawie Case R 172/2014-1;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami postępowania przed OHIM.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Słowny znak towarowy „DetergentOptimiser” dla towarów z klasy 7 – zgłoszenie nr 11 949 559

Decyzja eksperta: Odrzucenie zgłoszenia

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) i c) w związku z art. 7 ust. 2 rozporządzenia nr 207/2009
